

Zcela mylný jest i dovolatelčin názor, že žalovaná jednala jako jednatelka bez příkazu a že je tudíž podle § 1039 obč. zák. povinna složit žalobkyni podrobné vyúčtování z této činnosti, vždyť přece v ujednání ze dne 31. července 1924 žalobkyně v ý s l o v n ě p o v ě ř i l a žalovanou, aby na základě jí udělené plné moci ze dne 31. ledna 1924 učinila všechna opatření vhodná k provedení vzájemného ujednání.

Ježto tedy žalovaná zaplatila žalobkyni smluvenou částku 16,044.874 Kč a hradila ze svého náklady celého řízení, a to, oč se za dotčené nemovitosti stržilo od jednotlivých kupitelů víc, mělo podle ujednání mezi spornými stranami připadnouti žalované, není povinna k vyúčtování, o něž se vede souzený spor.

Čís. 17278.

Pokud jde o nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), jestliže pozůstalostní soud při projednávání pozůstalosti po společníku veřejné obchodní společnosti uložil společnosti předložení bilance s pohrůzkou »přiměřených donucovacích prostředků podle exekučního řádu«.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1938, R I 1310/38.)

Pozůstalostní soud v řízení týkajícím se projednání pozůstalosti po Františku P., majiteli mlýna v K., zemřelém dne 17. srpna 1936 bez zanechání posledního pořízení, vyzval firmu P. a F., mlýn K., aby do tří neděl po doručení usnesení vyhotovila a předložila pozůstalostnímu soudu bilanci firmy, uzavřenou ke dni úmrtí zůstavitele, a pohrozil uvedené firmě, že nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, zakročí soud podle ustanovení §§ 26, 29 a 50, odst. 6, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. přiměřenými donucovacími prostředky podle exekučního řádu. **R e k u r s n í s o u d** potvrdil napadené usnesení.

N e j v y š š í s o u d uložil pozůstalostnímu soudu, aby po doplnění řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Stěžovatelé právem vytýkají, že nemohou býti donucováni, aby vynaložili na vyhotovení bilance nejméně 30.000 Kč, a že není jim dána žádná záruka, že náklady ty zapraví účastníci pozůstalostního řízení. Této výtce nelze upříti oprávnění. Napadeným usnesením bylo firmě P. a F., mlýn K., uloženo, aby do tří neděl vyhotovila a pozůstalostnímu soudu předložila bilanci firmy ke dni 17. srpna 1936 s pohrůzkou, že, nebude-li výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, zakročí soud podle §§ 26, 29 a 50, odst. 6, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. přiměřenými donucovacími prostředky podle exekučního řádu. Tu nutno především podotknouti, že citace § 26 řečeného zákona není správná, poněvadž se toto ustanovení vůbec nehodí na souzený případ. Podle znění napadeného usnesení má býti k splnění daného příkazu užito donucovacích prostředků

podle exekučního řádu. Exekuce by se tedy pravděpodobně vykonala podle § 353 anebo § 354 ex. ř. V prvním případě (§ 353 ex. ř.) je možno, že dědici požádají o zmocnění soudu, aby si směli uzávěrku dáti poříditi na útraty firmy P. a F., a dále, že požádají, aby bylo řečené firmě uloženo, aby útraty ty napřed zaplatila, a usnesení takové bylo by vykonatelné na jmění jmenované firmy. Tím by vznikl právní stav, který jest v zásadním rozporu s ustanovením § 114 nesp. pat., podle něhož má náklady na zřízení soupisu zpravidla hraditi pozůstalostní podstata. Z toho plyne, že napadeným usnesením, které má pro pořízení a předložení bilance býti exekučním titulem (§ 1 č. 6 ex. ř. obdobně), není jasně vymezen ani rozsah ani způsob povinného plnění, ačkoliv § 7 ex. ř., jehož jest v projednávané věci užití obdobně, stanoví, že exekuce může býti povolena jen tehdy, když také právě uvedené náležitosti jsou v něm uvedeny. Při tom se zdůrazňuje, že nejde nyní o rozhodnutí v otázce nákladů řízení nebo znalečného, v kteréžto otázce by byl dovolací rekurs podle výslovného ustanovení § 46, odst. 1, druhé věty zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. vyloučen. Vpravdě vytýkají tu stěžovatelé nezákonnost, poněvadž napadené usnesení, které se má státi vykonatelné, neobsahuje všechny náležitosti předepsané § 7 ex. ř., a že se tudíž přiči jasnému a nepochybnému znění zákona, jehož jednak bylo, jednak mělo býti v souzené věci užito (čl. V, č. 1 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.). Jak bylo shora vyloženo, je tato výtka nezákonnosti oprávněna, a bylo proto dovolacímu rekursu, který jest po té stránce odůvodněn, vyhověti a usnésti se, jak se stalo (§ 43, odst. 3, a § 46, odst. 3, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.).

Na prvním soudě bude, aby vyslechl dědice o tom, co k odstranění této nezákonnosti a tudíž k doplnění napadeného usnesení v naznačených směrech navrhují, aby je však zároveň upozornil, že podali dědické přihlášky bezvýminečně, že mají proto seznati místo přísahy způsobem uvedeným v § 114 nesp. pat. pozůstalostní jmění, že tudíž likvidační bilance není vůbec zapotřebí, a aby se jich dotázal, zda za tohoto stavu trvají na svých návrzích, a aby pak znovu rozhodl.

Čís. 17279.

Kdo pro vlastní právní a hospodářský zájem dal státnímu pozemkovému úřadu podnět k tomu, aby dal určité osobě výpověď z hospodaření podle § 12 náhr. zák. č. 329/1920 Sb. z. a n. ve znění zák. č. 220/1922 Sb. z. a n., neodpovídá vypověděnému za škodu výpovědí vzniklou.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1938, Rv I 265/38.)

Státní pozemkový úřad směnil podle § 24 příděl. zák. č. 81/1920 Sb. z. a n. s k. děkanstvím zabraný statek P., náležející F. z L., s nezabraným statkem tohoto děkanství R. a odevzdal mu jej dne 19. listopadu 1923 do držby a užívání. V pozemkových knihách nebyla uvedena